

ОПШТА УПУТСТВА ЗА ИЗРАДУ ЕСЕЈА ЗА КУРСЕВЕ ПРЕДСТАВЕ О ЖЕНИ... И САВРЕМЕНА СРПСКА ДРАМА...

1. Водити рачуна о избору теме (наравно, ако можете да бирате):

- не узимати претерано уопштене теме;
- избегавати много обрађиване, баналне теме
- било би добро да тема буде из области чије ће упознавање бити корисно.

2. Обавестити се о литератури. Поред онога што је задато можете користити и ширу литературу, то ће, вероватно, бити различите теорије књижевности (Соларева, Живковићева, *Увод у књижевност*, књиге које су вам препоручене из теорије...); затим могу бити енциклопедије, лексикони, речници (на пример, *Српски митолошки речник*, *Речник књижевних термина*, можда *Речник симбола*); а наравно могу бити и књиге које препоручује примарна литература коју сте користили.

3. Размислите добро о теми, шта вам она налаже, шта треба да урадите. Онда, приберете грађу која се односи на тему и компоњујте рад по некој јасној логици (оно што желите да кажете распоредите по важности за тему, било од најмање до највише важног, било обрнуто.

Битно је следеће: требало би имати јасну представу зашто се нешто ради и, у складу с тим, тежити томе да се из саме поетске грађе изнађе најпримеренији тип приступа.

Примере којима илуструјете и доказујете своје тезе сами ћете бирати, по естетској процени или по неком карактеристичном својству. Трудите се да не преписујете туђе примере.

Гледајте да рад буде јасно мишљен, прецизан да се излагање групише у целине да те целине логично следе једна за другом. Ако вам је тако лакше, слободно ставите поднаслов. Водите рачуна о закључку – он не мора бити нека претерано ефектна поента, формулишете управо то *закључке* до којих сте дошли. Увод такође не мора бити јако уопштен поетичан или филозофски – он просто може саопштавати шта ће рад испитивати, евентуално од којих претпоставки се полази, од које грађе.

У суштини, ви не пишете поетско дело – ваш рад би требало да буде ближи некој врсти научног рада или бар стручног испитивања. Своју љубав према књижевности демонстрирајте више посредно, озбиљним бављењем, него исказаним одушевљењем.

У највећој могућој мери избегавајте патетичне фразе било које врсте (Пламен љубави, ватре догласнице, гласови из прошлости...), иако, наравно, писање о књижевности није и не треба да буде писање пословних књига.

ПОСЕБНО ЈЕ ВАЖНО

Од вас нико не очекује да све сами смислите и да испољите неку апсолутну оригиналност. Разложно, с разумевањем спроведено коришћење туђих знања може оставити само добар утисак. То, нипошто не значи да ћете сваку реч преузимати од других. – **Оно што апсолутно морате урадити јесте коректно навођење извора и коришћене литературе.** Дакле, ако препричате (парафразирате) неки вама посебно драг суд, рецимо, Владана Недића, то ћете коректно означити. Дакле, отворићете заграду и написати: Види, Недић 1987: 55. То вам неће шкодити, у сваком случају шкодиће вам знатно мање него прећуткивање извора, које је

нестручно, некоректно, па чак и неморално. Ви треба да научите да сами просуђујете о књижевности, али и да користите туђа искуства.

Када се реченица, или само део реченице, преноси дословно **обавезно ћете ставити наводе и означити извор.**

За свако преписивање – од препознатљиве синтагме или једне реченице, надаље – рад ће бити оцењен оценом 5, а студент може бити пријављен дисциплинској комисији. Оригиналност радова биће проверавана помоћу програма за утврђивање плагијата, али и увидом у књиге и радове који нису на интернету.

ПРОПОЗИЦИЈЕ ТЕХНИЧКОГ УРЕЂЕЊА РАДА ЗА КУРСЕВЕ ПРЕДСТАВЕ О ЖЕНИ... И САВРЕМЕНА СРПСКА ДРАМА...

- Фонт: Times New Roman
- Величина фонта: 12
- Размак: 1,5
- Нови ред се увлачи. Између пасуса не додаје се никакав размак сем оног у коме је писанцео рад (1,5)
- Основно писмо текста: ћирилица (може и латиница).
- Рад се предаје искључио одштапан, повезан само кламерицом, без спирала или пластичних корица.
- Насловна страна рада мора садржати на врху име факултета и одсека, назив курса, на средини стране име студента и број индекса и великим словима (верзалом) наслов рада, а иапод и име професорке/ менторке.
- На почетку се дају сажетак/апстракт рада и кључне речи, фонтом величине 11, проред 1. Апстракт садржи сажето формулисане основну тему, резултате и закључке до којих се у раду дошло. Кључне речи (најмање 5, највише 10), или синтагме, садрже основне појмове, термине, то су речи које сажимају суштину рада.
- Литература мора бити дата у заградама, увек иза цитата, или парафразе туђег текста (презиме аутора година: страна), а не у фуснотама. У фуснотама дајемо напомене, коментаре, објашњења који су важни за рад, а дигресивни су у односу на његов главни ток.
- Литература (дешифровање скраћеница из текста, извори) наводи се по азбучном или абецедном реду на следећи начин:

Када је реч о тексту у књизи или зборнику:

Презиме, Име (година). „Наслов текста“. *Наслов књиге или зборника из које је преузет текст*. Место [или цртама раздвојена места] издавања: Издавач, стране. [На пример: 1999, 5–55. Или: 1999, стр. 5–55. Нипошто 1999., пошто се иза редног броја не нагомилавају правописни знаци. На пример, исправно је следеће писање: На странама 5, 17, 25. и 30. налази се... Нипошто: На странама 5., 17., 25. и 30.]

ПРИМЕРИ:

Клеут, Марија (1990). „Позне варијанте народне песме о Косову“. *Научни састанак слависта у Вукове дане*. Књ. 18. Београд: Међународни славистички центар, 297–304.

Ивић, Милка (1970). „О употреби глаголских времена у зависној реченици: презент у реченици са везником да“. *Зборник за филологију и лингвистику*, XIII/1: 43–53.

Када је реч о књизи или зборнику у целини:

Презиме, Име (година). *Наслов књиге или зборника*. [Када је реч о преведеним научним текстовима или књигама, иза наслова се наводи име преводиоца, на пример: Превела Нана Богдановић. Ако преводилаца има више од три, наводи се прво име, на пример: Превео Петар Вујичић и др. Такође, наводи се и приређивач, или онај ко је текстове изабрао и приредио, на пример: Чајкановић, Веселин (1983). *Речник српских народних веровања о биљкама*. Рукопис приредио и допунио Војислав Ђурић. Београд: Српска књижевна задруга – Српска академија наука и уметности.]. Место [или цртама раздвојена места] издавања: Издавач, година.

ПРИМЕРИ:

Ивић, Павле (1998). *Преглед историје српскохрватског језика*. Целокупна дела. VIII. Нови Сад – Сремски Карловци: Издавачка књижарница Зорана Стојановића.

Клеут, Марија (1987). *Иван Сењанин у српскохрватским усменим песмама*, Нови Сад: Матица српска.

Толстој, Никита Иљич (1995). *Језик словенске културе*. Избор и поговор (*Погледи Никите И. Толстоја на словенску народну културу*) Љубинко Раденковић. Превод Људмила Јоксимовић. Ниш: Просвета.

Када је реч о народним песмама, приповеткама и сл., односно одломцима ових дела, уобичајено је да се после наведеног примера у загради наведе збирка из које је цитирано дело преузето и број (ако нема броја онда страна) под којим је наведено. Рецимо: СНП I: 555, или СНП V: 47; за песме из необјављених рукописа Вукових обично се користи иста скраћеница уз мало слово р: СНП Ip: 55; Недићеву *Антологију...* означите на пример Недић 1987: 37; Ерлангенски рукопис са рецимо Ерланген: 7... Битно је да на крају рада дешифрујете ове скраћенице – ставите Коришћене збирке или Збирке или Примарна литература па испод, на пример:

СНП I – *Српске народне пјесме I*. Скупио их и на свијет издао Вук Стефановић Караџић. Беч 1841. (Цитирано према: *Сабрана дела Вука Караџића*. Књ. 5. Приредила Радмила Пешић. Београд: Просвета, 1988.)¹

ВАЖНО ЈЕ И СЛЕДЕЋЕ:

– Цитирани текст се ставља међу наводе (нипошто не издвајати цитате курзивом!) и иза навода се ставља заграда са парентезом (скраћеницом). На пример: „Сама одредница мозаички роман 'више је опис или духовита метафора него прецизно жанровско одређење' карактера дела“ (Пешикан-Љуштановић 2005: 852). – Овде видите још једно правописно правило о коме би требало водити рачуна, ако се унутар навода, односно унутар цитата који преносите, налазе други

¹ Тачка се овде ставља као ознака са крај реченице, а не као ознака за редни број, па се зато ставља и тачка и заграда.

наводи, користите апостроф – ' – такозвани полунавод. Дакле не може „Сама одредница мозаички роман „више је опис или духовита метафора него прецизно жанровско одређење“ карактера дела“ (Пешикан-Љуштановић 2005: 852).

Парентеза, заграда са подацима о извору, део је реченице, па зато иако наводите целу реченицу не стављајте тачку иза ње, већ тек иза скраћенице. Овако не би требало радити: „Сама одредница мозаички роман 'више је опис или духовита метафора него прецизно жанровско одређење' карактера дела.“ (Пешикан-Љуштановић 2005: 852), већ овако: „Сама одредница мозаички роман 'више је опис или духовита метафора него прецизно жанровско одређење' карактера дела“ (Пешикан-Љуштановић 2005: 852).

– У раду доследно користите исти тип навода и немојте их мешати (рецимо „и“ «и» и “и” у истом раду).

– Строго поштујте правописна правила (користите *Правопис* Матице српске Пешикана, Пижурице и Јерковића). Пажљиво прочитајте рад и исправите грешке: правописне, граматичке, словне. Исправке могу бити унете руком, али морају бити јасне и читке.

– Не стављајте двоструке размаке између речи, рецимо, овако, и нипошто не одвајате навод (и друге правописне знаке) од текста иза којег стоје: „ рецимо “, овако .

– Уколико стављајте међунасловне нека буду центрирани, курзивом, малим словима. На пример: *Судбина жене у Станковићевим приповеткама*.

– За истицање користите курзив, избегавајте болд.

– Водите рачуна да вам реченице буду максимално јасне, прецизне и без фразирања.

– У научним часописима по правилу се дело цитира оним писмом на коме је објављено, ви то не морате радити.

НЕ ПРЕПИСУЈТЕ НИШТА ИЗ ЛИТЕРАТУРЕ И С ИНТЕРНЕТА.

☺ СРЕЋНО ☺